29-□□ □□□□□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□!

சுரசேமம் தாயுமம் சொன்ன விவரங்களால் ஸ்ரீ தரின் உள்ளம் இப்பொழுது சுசீ லாவசை சுற்றிப் படர்ந்தது. "என்னே அவள் தியாகம், அவள் அன்பு. மறிந்து சரிந்த என் வாழ்க்கைக்கு அன்று அவள் மட்டும் துணிந்து முட்டுக் கொடுக்க மான் வந்திருக்காவிட்டால், நான் இன்று உயிருடன் இருப்பனோ? அப்பா நினைத்தது போல் பத்மாவை பலாத்காரமாகத் தூக்கி வந்து எனக்கு மனைவியாக்கியிருந்தால்... சீ அதுவும் ஓரு கல்யாணமா? அதை விட எனக்கு வறேு நரகம் வேண்டியிருந்திருக்குமா?" என்று பல விதமான சிந்தனைகள் சங்கிலித் தொடர் ஒன்றின் பின்னொன்றாக நகர்த்து வந்தன. அன்னையின் பேச்சுகளைக் கேட்ட ஸ்ரீ தர் "அம்மா நான் சுசீ லாவுக்கு எவ்வளவு அநியாயம் செய்துவிட்டேன். மோசக்காரி - உன்னை நான் வறெுக்கிறேன் என்று அவளை பார்த்து நான் எத்தனை தரம் வாய் கூசாது கூறியிருக்கிறேன். பொறுமைக்கு ப□மாதவேியை உதாரணம் சொல்வார்கள். ஆனால் அம்மா சுசீ லாவை போல் பொறுமைக்காரியை நீ கண்டதுண்டா?" என்றான்.

பாக்கியம், "ஆம், ஸ்ரீ தர். சுசீ லா சாதாரண பெண்ணல்ல. அன்பின் உருவம். தியாகமே உருவானவள். இந்த 'அமராவதி'யின் அதிர்ஷ்டத்தினால் இங்கு வந்து சரேந்தவள். ஆனாலும் உன்னை பொறுத்தவரையில் உனக்கு பத்மா மீ து தானே இன்றும் உண்மை ஆசை? அதனால்தானே இன்னும் சுசீ லாவை பத்மா என்று அழைக்கிறாய்"

என்றாள்.

ஸ்ரீதர் "இல்லை அம்மா, நான் என்ன சொல்வேன்? பத்மாவின் மரேசடி மோன்னரே எனக்கோத் தெரிந்திருந்தால் நான் அவளதை் தொடர்ந்தோ நேசித்திருப்பேனோ? இனி மேலே் பத்மா என்ற பேச்சையே எடுக்க வேண்டாம். அந்தச் சொல்லே என் காதில் விழ வேண்டாம். நான் அவளை வெறுக்கிறேன். இனி மேலே் சுசீலாவே எனக்கோ எல்லாம். பேரோசிரியர் நேரேத்லி எனக்கோக் கண்களதை் தந்ததோம் என் ஊனக் கண்களோக்கோ மோன்னால் சுசீலா வந்தாள். அவளை அந்த உருவில் நேசிக்க மோடியாததால் என் கண்களை நான் அன்றோ கோத்திக் கொண்டேன். பார்வையை இழந்த என் மனக்கண்ணில் அவள் பத்மாவானாள். ஆனால், அந்தோ, நான் எத்தகையை மடையன்? என்னை ஆசை காட்டி மரேசம் சொய்தவளோக்கோ என் மனக் கண்ணிலே இடம் கிடதை்ததே. ஆனால் அந்த மனக்கண்ணோக்கோ அப்பாலோம் ஓரோ ம□ன்றாவதோ கண் இரோப்பதோ பேலேல்லவா இப்பொழோதோ தோனேன்றோகிறதோ. அந்தக் கண்ணிலே இன்றோ சுசீலாவை நான் காண்கிறேன். அங்கோ அவள் ஓர் ஒளிப்பிழம்பாகக் காட்சியளிக்கிறாள். சீதை, சாவித்திரி, நளாயினி, கண்ணகி பேலே அவள் அங்கே நடமாடோகிறாள்..."

பாக்கியம் மகனின் மன மாற்றத்தகை் கண்டோ மகிழ்ச்சியடநை்தாளாயினோம், சுசீலாவின் மீதோ அவள் கொண்ட பச்சாத்தாபத்தினால் அவன் உள்ளம் கவலையோற்றோக் கலங்கோவதகை் கண்டோ மனம் வரோந்தினாள். சுரேஷேபை் பார்த்தோ "வா சுரேஷ். இப்பொழோதோ ஸ்ரீதரோக்கோ எல்லாம் தெரிந்தோ விட்டதோ. நாங்கள் உள்ளே பேயே்ச் சுசீலாவை அனோப்பேவோமே். இரோவரோம் பேசிக் கொள்ளட்டோம்." என்றோ கிளப்பினாள். பாக்கியம் மோரளியதை் தோக்கிக் கொண்டோ மோன்னே நடக்க, சுரேஷ் அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

சுசீலா ஸ்ரீதரோக்கோச் சமீபமாக வந்தோ உட்கார்ந்தாள். "என்ன என்னை அழதை்தீர்களா?" என்றாள் அவள்.

"ஆம், சுசீலா உன்னை அழதை்தனே். உன்னோடன் பேசே வேண்டோம்." என்றான் ஸ்ரீதர்.

"என்ன, சுசீலாவா? பேதோமையாயிரோக்கிறதே. ஏன் என்னை வழக்கம் பேலே் பத்மா என்றழகை்காமல் சுசீலாவனென்றழகை்கிறீர்கள்?" என்றாள் அவள் ஆச்சரியத்தோடன்.

"சுசீலா, இனிமலே் நான் உன்னைப் பத்மா என்றழகை்க மாட்டனே். பத்மா என் இதயத்திலிரோந்தோ அஸ்தமித்தோவிட்டாள். சுசீலாதான் இனி எனக்கலெ்லாம். சுரேசோம்

அம்மாவும் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லிவிட்டார்கள். சுசீலா நீ அல்ல மனோசக்காரி, பத்மா தான் மனோசக்காரி. நீ என் அன்பின் தெய்வம். ஆசைக் கொழுந்து, வாழ்க்கையின் விளக்கு"

அதற்கு மேலும் ஸ்ரீதரின் வார்த்தைகளை அவளால் கேட்க்க் கொண்டு நிற்கமுடியவில்லை. உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே அவள் மனம் உடைந்தது. விழிகள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கின. வாழ்க்கையின் பேற்றை அடைந்துவிட்டது போலே, பரம ஏழை ஒருவன் பெரும் பொக்கிஷத்தைப் பெற்றுவிட்டது போலே இன்பத்தின் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தாள் அவள்.

"சுசீலா..." அவர் அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும் போது எவ்வளவு இனிமையாயிருக்கிறது. இது போன்ற இன்பம் இவ்வுலகில் வேறு யாருக்குக் கிடைக்கும்" என்று இன்பத் திகைப்பிலே மயங்கி நின்றாள் அவள்.

ஏறக்குறைய இரண்டு நீண்ட வருடங்களாகச் சுசீலா இவ்வுலகில் இறந்து போயிருந்தாள். அப்பெயரே மறக்கப்பட்டுப் போயிருந்தது. உண்மையில் அது தன்னை நிலத்துள் உயிருடன் புதைந்தது போன்ற உணர்ச்சியைச் சுசீலாவுக்கு அளித்து வந்து கொண்டிருந்தது. சகிக்க முடியாத அந்தத் துன்பத்தை அவள் சகித்து வந்தது ஓரே ஓரு காரணத்தை மூன்னிட்டுத் தான். ஸ்ரீதர் வாழ்க்கைக்கு இன்பம் அளித்து வந்தால் போதும் என்பதே அது. அதற்காகவே எவராலும் செயற்கரிய அந்தத் தியாகத்தைச் செய்து வந்தாள் அவள். அதனால் ஏற்பட்ட வதேனையைத்தான் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு பொறுத்து வந்தாள். ஆனால் இன்று மறுபடியும் அவளது சொந்தப் பெயர் அவளிடம் மீண்ட போது எல்லையற்ற இன்ப உணர்ச்சி அவளுக்கு ஏற்பட்டது. நிலத்தில் புதையுண்டு கிடந்த அவள் பழையபடி வெளியே வந்து விட்டாள். வந்ததும் நெஞ்சை அகல விரித்து, பிராண வாயுவை மூழு மூச்சாக இழுத்து எல்லையற்ற பூரிப்படைந்தாள் அவள்.

சுசீலா ஸ்ரீதரை நோக்கி "இப்பொழுதாவது உங்களுக்கு உண்மை தெரிந்ததே, அது போதும். எங்கே உங்கள் வாழ்க்கை மூழுவதுமே இது தெரியாமலே போய்விடுமோ என்று அஞ்சினேன். ஆனால் நான் அதிர்ஷ்டக்காரி. எந்த அனுபவத்துக்காக நான் ஏங்கித் தவங் கிடைந்தேனோ, அதை நான் பெற்றுவிட்டேன். என்னைச் சுசீலா என்று இன்று உங்கள் வாயால் அழைத்தீர்களே, அதை நான் ஓரு போதும் மறக்க மாட்டேன். இந்த அனுபவத்தைப் பெற்ற நான் இப்போதே இறந்துவிட்டாற் கூடப் பரவாயில்லை. என் வாழ்க்கை மலர்ந்து விட்டது." என்றாள்.

ஸ்ரீதர் சுசீலாவதை் தன் கரங்களால் அணைத்துக் கொண்டான். தன் காதலியை

அன்றான் தான் வாழ்க்கையில் மாதல் மாதலாகச் சந்தித்தான் அவளதான் அன்பான மொழியைப் பெற்ற ஓரான காதலன் என்ன நிலையில் இராப்பானளோ, அந்த நிலையில் ஸ்ரீ தர் இராந்தான் அப்பொழுதான். "சாசீ லா, நீ யே என் உயிர். உன்னை நான் ஓரான பேதாம் பிரியனே." என்றான் ஆயிரம் தடவை கூறிவிட்டான் அவன்.

சாசீ லாவைப் பொறாத்தவரையில் ஸ்ரீ தரின் அணைப்பையாம் ஆலிங்கனங்களையாம் அவள் தினசரி அனாபவித்தான் வந்தாளாயினாம், இதான் வரை பத்மா என்ற எண்ணத்திலாம் பாவனையிலாமே அவை அவளாக்காக் கிடைத்தனவே அல்லாமல், சாசீ லா என்பதற்காக ஓரா மாத்தம் கூட ஸ்ரீ தர் அவளாக்கான் அளித்ததில்லை. உண்மையில் இன்றான் தான் சாசீ லா மாதன் மாதலாக ஸ்ரீ தரின் அன்பாக்காம் அணைப்பாக்காம் ஆளானாள். பார்க்கப் பேனால் இன்றான் தான் அவளதான் மாதலாவதான் காதலனாபவம் என்றான் கூடச் சொல்லலாம்.

ஸ்ரீ தராம், சாசீ லாவாம் தம்மை மறந்தான் இவ்வாறான் வீ ற்றிராந்ததைப் பாக்கியம் மாரளியாடன் வீ ட்டான் விறாந்தையில் நின்றான் பார்த்தாக் கொண்டிராந்தாள். ஸ்ரீ தர் வாழ்க்கையின் பெரிய பாதிரனென்றான் விடாபட்டாச் சாசீ லாவாம் ஸ்ரீ தராம் மானனிலாம் நெராங்கிய அன்பான கொண்டவர்களாகியதகை் கண்டான் அவளாக்கான் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி.

ஸ்ரீ தர் "சாசீ லா, இன்றான் உலகிலயேே என்னைப் பேல் சந்தோஷமானவன் யாராம் கிடகை்கமட்டார்கள். ஆனால் ஓரே ஓரான வதேனை. எந்தச் சாசீ லாவைப் பார்க்க மாட்டனே் என்றான் என் கண்களை நான் அன்றான் காத்திக் கொண்டனேளே அந்தச் சாசீ லாவை மீ ண்டாம் காணத் தாபியாய்த் தாபிக்கிறனே் நான். ஆனால் அதான் மாபியக் கூபிய காரியமா, என்ன? எனக்கான் கண் வணே்டாம். சாசீ லா, கண் வணே்டாம். உன்னகை் காணக் கண் வணே்டாம்" என்றான் கதறினான்.

சாசீ லா சாரஷேிடம் பசேினாள். "சாரஷே், ஸ்ரீ தராக்கான் மீ ண்டாம் கண் பார்வை வணே்டாமாம். அவராக்கான் மறாபடியாம் கண் பார்வையைதை் தராவதான் சாத்தியமா? சாத்தியமானால் அதற்கான் உடனே ஏற்பாடான் சயெ்யாங்கள்" என்றாள்.

சாரஷே் "அதான் விஷயமாக நாளை கண் டாக்டர் நலெ்சனாடன் கலந்தாலசோிப்பமே்" என்றான்.

ஸ்ரீ தரின் வாழ்க்கையனாபவங்களகை் கண்டான் அவனாக்காக இரங்கிய உள்ளங்கள் இவ்வாலகில் பலவாயினாம், அவற்றில் ஓர் உள்ளம் உண்மையில் அவனாக்காக

மற்றலெல்லா இதயங்களிலும் பார்க்க அதிகமாகத் தூடித்தூக் கதறிக் கொண்டிருந்ததூ. அதூ தான் அவனதூ தந்தை சிவநசேரின் இதயம். ஓரே மகன். அதிலும் சகல சிறப்பூப் பண்பூகளும் வாய்க்கப் பறெ்ற உத்தம பூத்திரன், எப்படியலெ்லாமரே வாழ்க்கையைச் சூவதைத்தூ ஆடம்பரமாக வாழ வணே்டியவன், நாடலெ்லாம் பரேறெ்றச் சமூதாயத்தின் நடூ நாயகமாய் நிறெ்க வணே்டியவன், இன்றூ அந்நிலையை எய்தாததூ மட்டூமலல், மனிதனின் பஞ்ச பூலன்களில் மிகச் சிறந்ததனெக் கரூதப்படூம் கண் பார்வையை இழந்தூ, அதன் பயனாக ம□லயைில் வகைக்கப்பட்ட மூத்தாகிவிட்டான். சிலம்பூள் இடப்பட்ட இரத்தினக் கல் சப்தத்தின் ம□லம் உலகத்தால் அறியப்பட்டாலூம் அதன் ஒளியை யாரூம் அறிய மூடிவதில்லையல்லவா? ஸ்ரீ தரின் நிலையூம் அப்படியே ஆகிவிட்டதூ. வயைத்தூக்கூ ஒளி வீ சி 'அமராவதி'க்கூ அழியாதூ சிறப்பூத் தர வணே்டிய அந்த வரைமணி தூணயைின்றி வீ தியில் நடக்க மூடியாத அந்த வாழ்வூக்கூ ஆளாகிவிட்டான். இதை நினைத்தால் எவரூக்கூம் தூயர் ஏற்படூமாயினூம், சிவநசேரூக்கூ ஏற்பட்ட தூன்பமரே அத்தூடன் அமையைில்லை.

ஸ்ரீ தரின் தூயரம் கண் பார்வை இழப்பூ மட்டூமல்ல - காதலின் தரேல்வியூமல்லவா? இன்னூம் மீ ண்ட கண் பார்வையைக் க□ட அவன் இரண்டாவதூ தடவையூம் அழித்தூக் கொண்டான். இச்சம்பவங்கள் யாவற்றிலூம் தன் பங்கூ மிகப் பரியெதூ என்றூ சிவநசேர் நினைத்ததே அவரதூ தூயரூக்கூ ஓர் எல்லகை் கரேடே இல்லாமல் சயெ்தூவிட்டதூ. அவர் தூயரம் எல்லை தரியூம் கூளம் பரேல அமையைில்லை. கண்ணூக்கூ எட்டிய தொலைவூக்கூ மூடிவற்றூத் தரியூம் அலை கடல் பரேன்ற பரெூம் தூன்பம் அவர் உள்ளத்தகை் களெவியிரூந்ததூ.

"ஸ்ரீ தர்! அவன் பத்மாவை மணக்க விரூம்பிய அந்த நரேத்தில் நான் அதற்கூ எதிர்ப்பசே்சூப் பசோமல் சம்மதித்திரூந்தால் நிச்சயம் ஸ்ரீ தர் - பத்மா திரூமணம் சிறப்பாக நடந்திரூக்கூமல்லவா? 'அமராவதி'யிலூம் கொழூம்பிலூமாக ஊரே வியக்கூம்படி எட்டூ நாள் திரூமண விழா நடத்தியிரூக்கலாம். ஆனால் நான் அதை அப்பொழூதூ எதிர்த்தனே். இதற்கிடையைில் அவனூம் கண் பார்வையை இழந்தான். பத்மாவூம் அவளகை் கை விட்டாள். இதனால் அந்தப் பணெ் மீ தூ எனக்கூ ஏற்பட்ட சினம் கொஞ்சமல்ல. ஆனால் யரேசித்தூப் பார்த்தால் அவள் நினைத்ததூம் சரி தானே? கூரூடனூக்கூ மனைவியாக யார்தான் விரூம்பூவார்கள்? இரூந்தாலூம் நான் மட்டூம் ஸ்ரீ தர் - பத்மா திரூமணத்திற்கூ எனதூ சம்மதத்ததை் தரூவதில் தாமதம் சயெ்திரூக்காவிட்டால், அத்திரூமணம் நிறவைறேியே இரூக்கூம். கல்யாணத்தூக்கூப் பின் அவன் கண்களை இழந்திரூந்தால் அந்தப் பணெ் நிச்சயம் அதனபை் பறொறூத்தூ வாழ்ந்திரூக்கூம் என்பதில் சந்தகேமில்லை.

"எனதூ தாமதம் அந்தரே, ஸ்ரீ தர் வாழ்க்கையைச் சீ ர்கூலதை்ததூ. அதனால்தான் சூசீ லாவின் ஆள் மாறாட்ட நாடகத்தை நாம் நடத்த வணே்டி ஏற்பட்டதூ. பார்க்கப் பரேனால் ஸ்ரீ தர் ஓரூ வகையில் அதிர்ஷ்டசாலி என்றரே க□ற வணே்டூம். இல்லாவிட்டால் சூசீ லா பரேன்ற அன்பூம் பண்பூம் அறிவூம் அழகூம் கொண்ட ஓரூ பணெ் கூரூடனான அவனதை் திரூமணம் சயெ்ய மூன் வந்திரூப்பாளா? ஆனால் இந்த ஆள்

மாறாட்டத்தை நாம் நடத்தியதால் அல்லவா அவன் இரண்டாவது தடவையும் கூருடனானான்? தன் கண்ணதை் தானே கூத்திக் கொண்டான்? இதற்கலெல்லாம் ம□லக் காரணம் பத்மாவதை் திருமணம் செய்ய வணேண்டுமென்று அவன் கடேட்டபேது நான் அதற்கு இசையாததல்லல்லவா? இல்லாவிட்டால், நளேயினால் அவன் முதலில் கண் பார்வையை இழப்பதை யாராலும் தடுத்திருக்க முடியாவிட்டாலும் இரண்டாவது முறை அவன் கண் பார்வையை இழந்திருக்கும் நிலை ஓரு பளேதும் ஏற்படட்பிருக்காது. ஆகவே, இன்று அவன் கண் பார்வையற்றுக் கபளேதியாய் இருப்பதற்கு நானே பொறுப்பாளி, நானே பொறுப்பாளி"

இவ்வாறு சிந்தித்து வாடிய சிவநசேர் எந்நரேமும் ஸ்ரீ தரின் நிலையைப் பற்றியே எண்ணி எண்ணிக் கவலைப்பட்டதில் ஓருவித வியப்பும்லல்லை. ஆனால் சிவநசேர் இவ்வாறு பரெுங்கவலகை்காளாகியிருந்தார் என்பதற்காக மற்றவர்களின் துயரை நாம் கூறவைாகக் கருதிவிடக் க□டாது. தாய் பாக்கியம், மனவை சுசீ லா, நண்பன் சுரஷே் ஆகியரோும் கவலைப்படவே செய்தனர். ஆனால் ஸ்ரீ தரின் துயருக்கே காரணமானவர் தான் என்பதால் சிவநசேர் அனுபவித்து வந்த துன்பம் சற்று அதிகமாகத் தானிருந்தது.

பூத்திர பாசத்தால் ஏற்பட்ட இத்துயரம் சிவநசேரின் பளேக்கிலயேே பரெிய மாற்றத்தை ஏற்படட்டுவிட்டது. அவரது அகம்பாவமும் மிடுக்கும் அதி மனித மனளேோவமும் இப்பொழுது தம் வலுவை இழந்துவிட்டன. தன் மகன் இராமச்சந்திரன் காடகேுகிறான் என்று களே்வியுற்ற அயளேத்தி மன்னன் தசரதன் பளேல் தன் சகல சக்திகளையும் மறுக்க இழந்து நின்றார் சிவநசேர். ஒன்றே ஒன்று தான் அவர் மனதில், இன்று தலை த□க்கி நின்றது. ஸ்ரீ தர் மீ து அவர் கொண்ட அளப்பறும் அன்புதான் அது. அந்த அன்பிலே உதித்து பச்சாத்தாபம் அவர் உள்ளத்தை ஓரு நிலையில் நிற்கவிடாது அலகை்கழித்துக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ தருக்கு்த் தான் செய்த கொடுமகைளுக்கு்ப் பிராயசித்தம்முண்டா என்று ஆராய்வதிலே அவர் தமது மூழு நரேத்தையும் சலெவிடலானார்.

இந்த மனளே நிலையில் அவர் இருக்கும்பளேதுதான் பத்மா செய்த மளேசடியை ஸ்ரீ தர் உணர்ந்து கொண்டமயையும் அதனால் சுசீ லாவின் மகிமயைை அவள் மறுக்க உணர்ந்து அவளை அவள் பயெரால்ே அழகை்கத் தொடங்கி இருந்தமயையும் பாக்கியம் அன்றிரவு அவருக்கு எடுத்துச் சொன்னாள். அதகை் கடேட்ட சிவநசேர் அடநை்த மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் அளவே இல்லை. இதற்குக் காரணம் தம் மருமகள் மீ து அவர் கொண்டிருந்த பரெு மதிப்பும் அன்பும்யோகும்.

பத்மா பளேன்ற பணெ்களே அதிகமாக வாழும் இவ்வுலகிலே சுசீ லா பளேன்ற பணெ் தளேன்றியிருப்பது எவ்வளவு அதிசயம் என்று அவர் அடிக்கடி ஆச்சரியப்படுவதுண்டு. நீ ண்ட காலமாக ஸ்ரீ தரகை் காதலித்த பத்மா அவன் கூருடாகிவிட்டதை அறிந்ததும் தன் காதலயைே மறந்துவிடத் தயாராயிருக்க, இதளே ஓரு பணெ் அவன் கூருடனாகிவிட்டான்

என்பதற்காகவே அவன்மீது அனுதாபம் கொண்டு அவனைக் கல்யாணம் செய்ய முன் வந்திருக்கிறாள் என்றால், அது வியப்புக்கு உரிய விஷயம் தானே? இந்த வியப்பின் காரணமாகத்தான் வாழ வகையற்றுப் போனே தன் அன்பு மகனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கி 'அமராவதி' வளவுக்கு ஓரு வாரிசையும் பெற்றுத் தந்த சுசீலாவை ஓரு தந்தை தன் செந்த மகளை நேசிப்பது போலே நேசித்து வந்தார். ஆனால் இவ்வளவு அரும் பெரும் கருணவதியாகிய சுசீலா, ஐயோ இன்னொருத்தியாக நடித்த அநாமதேயமாக வாழும் நிலை ஏற்பட்டதே. அவளால் தன் கணவனின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக முடியவில்லையே என்று அவர் அடிக்கடி கவலைப்படுவதுண்டு. அதனால்தான் பாக்கியம் சொல்லிய செய்தி அவருக்கு தனோக இனித்தது. "சுசீலா தன் வாழ்வின் வெற்றியை அடைந்து விட்டாள். பழையபடியும் சுசீலாவாகிக் கணவனின் அன்புக்கும் பாத்திரமாகிவிட்டாள். இது எத்தகையை அற்புதமான செய்தி." என்று தனக்குள் தானே களித்தார் அவர்.

பாக்கியம் சிவநேசருடன் தன் பேச்சதை தொடர்கையில் சுசீலாவைக் காண்பதற்கு தனக்குக் கண்ணில்லையே என்று கவலைக்காளாகி ஸ்ரீதர் வாட்டமடைந்திருப்பதைப் பற்றியும் கூறினாள். இது சிவநேசருக்கும் பெரும் கவலையையே தந்தது. "பாவம், ஸ்ரீதர் கண் பார்வை பெறுவதற்கு ஏதாவது வழியில்லையா என்று சுரேசுடனும் டாக்டர் நலேசனுடனும் நாளையே நாம் பேசிப் பார்க்க வேண்டும்" என்று பாக்கியத்திடம் கூறினார் அவர்.

அடுத்த நாள் சுரேஷ் டாக்டர் நலேசனுடன் 'அமராவதி' வளவுக்கு வந்தான். சிவநேசர் அவர்களை வரவேற்றுபசரித்து, "ஸ்ரீதரின் கண் நிலமையை பற்றிப் பேச வேண்டும். ஸ்ரீதரின் கண்களை நன்கு ஆராய்ந்து உங்களாலானதசை் செய்ய வேண்டும். உங்களால் செய்ய முடியாவிட்டால், நாங்கள் எல்லோருமாகப் பேரோசிரியர் நேர்த்லியகை் காண இங்கிலாந்துக்குப் போய் வருவோம். ஸ்ரீதர், நான், பாக்கியம், சுசீலா, நீங்கள், சுரேஷ் எல்லோருமே போய் வரலாம்! எதற்கும் ஸ்ரீதரின் கண்களை நன்கு பரிசீலியுங்கள். சனெற்றதடவை அவன் கண் பார்வை பெறுவதை நான் அடியோடு விரும்பவில்லை. அதனால் தீ மகைள் தான் விளையுமென்று நான் நினைத்தனே். அது அப்படியே ஆயிற்று. ஆனால் இன்றோ நிலமையை மாறிவிட்டது. அவன் கண் பார்வை பெறுவதால் யாருக்கும் தீ மயில்லை. மேலும் எனக்குப் பின்னால் இந்த 'அமராவதி'யின் பெறுப்பை ஏற்கப் போகும் அவன் கண் பார்வையற்ற அரை மனிதனாக இல்லாமல் முழு மனிதனாக விளங்க வேண்டும் என்பதே எனது ஆசையும். அவன் தனது பாட்டன் சரே் நமசிவாயம் போல் பெரும் புகழும் பெற்று இலங்க, கண் பார்வை அவனுக்குப் பெரிதும் உதவும். எங்களால் முடிந்தால் அதனை நாம் அவனுக்கு அளித்தே ஆக வேண்டும்" என்றார்.

டாக்டர் நலேசன் அதை ஆமோதித்தபடியே ஸ்ரீதரின் கண்களை வகை கவனமாக நீண்ட நேரம் பரிசோதித்து விட்டுப் பின் வரும் தீர்ப்பைக் கூறினார்.

"ஸ்ரீ தரின் இரு கண்களில் ஒரு கண் ஒன்றுக்கும் உதவாது. அதை என்ன செய்தும் பார்வை பறெச் செய்ய முடியாது. ஆனால் மற்றதசை் சுகப்படுத்த முடியும். எனினும் அதற்கு இன்னொருவனின் 'கரோர்னியா' என்னும் கண்ணின் ஒரு பகுதியை எடுத்து அவன் கண்களில் ஒட்ட வகைக்க வணேடும். ஆனால் இது ஒரு சிக்கலான விஷயம். இதற்கு முதலாவதாக இன்னொருவன் தனது கண்ணின் 'கரோர்னியா'வை ஸ்ரீ தருக்குத் தருவதற்கு முன் வர வணேடும். பூதிதாக வழக்கத்துக்கு வந்துள்ள இந்தச் சந்திர சிகிச்சை இலங்கையில் இது வரை வறேவெருக்கும் செய்யபட்டதில்லை. ஆறு மாதங்களின் முன்னர் நான் சனெ்னை சனெ்றிரு்ந்த பரேது இச் சத்திர சிகிச்சை சனெ்னை மரேகன் ராவ் கண்ணாஸ்பத்திரியில் ஒரு நரேயாளிக்கு நடை பறெ்றது. இச் சிகிச்சை முறை மட்டும் தான் ஸ்ரீ தருகுப் பலனளிக்கும். வறேவெ்வகையிலும் அவன் கண்ணதை் தரெிய வகைக்க முடியாது." என்றார்.

அதகை் கடேட்ட சிவநசேர் "இந்தச் சிகிச்சையை ஸ்ரீ தருக்குச் செய்ய நாம் யாது செய்ய வணேடும்." என்றார்.

முதலில் இதற்கு இன்னொருவரின் கண் வணேடும். அது இருந்தால் சந்திர சிகிச்சையை நானரே செய்து முடித்துவிடுவனே். சனெ்னசை் சிகிச்சையை இத்துறையில் அனுபவம் பறெுவதற்காக உண்மையில் நானரே தான் செய்து முடித்தனே். மரேகன்ராவும் நானும் ஒன்றாகக் கல்கத்தாவில் வதை்தியம் படித்தவர்கள். இது விஷயத்தில் அவன் எனக்கு மிகவும் ஒத்தாசை புரிந்தான்." என்றார்.

இவற்றகை் கடேடுக் கொணட்ிருந்த சுசீ லாவுக்குத் திடீ ரனெ ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று. டாக்டர் சுரஷேசை் சகைை செய்து தனியான ஓர் இடத்துக்கு அழதை்துச் சனெ்றாள். "சுரஷே்! எனக்கு ஓர் ஆலரோசனை தரேனெ்றுகிறது. ஸ்ரீ தருக்குக் கண் நான் கொடுக்கிறனே். டாக்டர் நலெ்சனிடம் சொல்லி இன்றரே நாளையரே ஆப்பரஷேனசை் செய்து விடுங்கள். இந்த உதவியை நீ ங்கள் தாமதமின்றிச் செய்ய வணேடும். ஸ்ரீ தர் உடனடே கண் பார்வை பறெ வணேடும். என்னபை் பார்க்க அவர் ஆசபை்படுகிறார். சில நாட்களுக்கு முன் எந்த சுசீ லாவபை் பார்க்க வறெுத்துத் தன் கண்களதை் தாமரே கூத்திக் கொணட்ாரரே, அதரே சுசீ லாவை அவர் இன்று அன்பரேடு பார்ப்பதற்குத் துடிதுடிக்கிறார். இது எனக்குப் பரெிய வறெ்றியல்லவா? அதற்குப் பதிலாக என் கண்ணகை் கொடுத்தாலனெ்ன? உடனடே இதற்கு வணேடிய எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்யுங்கள்" என்றாள்.

சுரஷே் தலையை அசதை்தான். "சுசீ லா, நீ ஸ்ரீ தருக்காக இது வரை செய்த தியாகங்கள் பரெியன. ஆனால் இப்பரேது நீ க□றும் ஆலரோசனை அவற்றுக்குச் சிகரம் வதை்தது பரேல் இருக்கிறது. என்றாலும் இது நடவாத காரியம். நாட்டின் சட்டங்கள் அவற்றுக்கு இடம் கொடா" என்றாள்.

"ஏன்? நான் வயது வந்தவள். எனக்கு இப்பொழுது வயது இருபத்தைந்து. என் சுய சம்மதத்தோடு நானே இதசை் சயெ்கிறனே். வணே்டுமனால் என் சம்மதத்தை என் கயாலயேே ஓரு கடிதமாக எழுதிக் கொடுத்து விடுகிறனே்." என்றாள் சுசீ லா.

அதற்குச் சுரஷே் "இது விஷயத்தில் சட்டம் வறேுவிதமாக இருக்கிறது. ஓருவர் கண்ணை இன்னொருவருக்குப் பொருத்துவதற்கு முன் அந்த மனிதர் முதலில் இறந்திருக்க வணே்டும். இறந்து மிக சொற்ப வளேைகைகுள் கண்ணை எடுத்துச் சீ ர் கடொது பாதுகாத்து மற்றவருக்கு ஓட்ட வகைக வணே்டும். ஆனால் அதற்குக் கூட இறப்பவர் தாம் இறப்பதற்கு முன்னர் தம் கண்ணை எடுத்து இன்னொருவருக்கு உபயோகிக்கலாம் அல்லது இன்னாருக்கு உபயோகிக்கலாமனெ்று தம் சம்மதத்தை எழுத்தில் கொடுத்திருக்க வணே்டும்." என்றான்.

"சுரஷே்! அப்படியானால் நான் அவ்வாறு எழுதி வதை்து விட்டு என்னை நானே கொலை சயெ்து கொள்ளுகிறனே். ஸ்ரீ தருக்குக் கண்ணைகை் கொடுங்கள்." என்றாள் சுசீ லா.

இதகை் கடே்ட சுரஷே் திகதை்துவிட்டான். ஒன்றும் பசோது சுசீ லாவை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் அவன். தன் முன் நிற்பது ஓரு மானிடப் பணெ்ணா, தயெ்வமா என்று அவனால் முடிவு சயெ்ய முடியவில்லை. அதகை் கண்ட சுசீ லா, "என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீ ர்கள்? நான் உண்மயைதை் தான் சொல்கிறனே். நீ ங்கள் விரும்பினாலனெ்ன? விரும்பாவிட்டாலனெ்ன? நான் அப்படித்தான் சயெ்யப் பேகிறனே். எப்படியும் என் ஸ்ரீ தர் கண் பறெ வணே்டும்." என்றான்.

சுரஷே், "சுசீ லா, நீ என்ன பசேுகிறாய். ஸ்ரீ தர் இன்று தன் பார்வயைபை் பறெ விரும்பாவது எதற்காக? சுசீ லாவபை் பார்ப்பதற்கு. சுசீ லாவின் பிணத்தபை் பார்ப்பதற்கல்ல. ஆனால் சுசீ லாவுக்குப் பதில் சுசீ லாவின் பிணமே அவனுக்குத் தனெ்படடால் மீ ண்டும் தன் கண்ணைப் பிய்த்தறெிந்து விடுவான் அவன். அதை நீ யசேிக்கவில்லையே" என்றான்.

சுரஷேின் வார்த்தகைள் சுசீ லாவை அதிர வதை்தன. "அது உண்மதைான். ஆனால் நாம் இப்பேது என்ன சயெ்வது? எப்படிக் கண்களபை் பறெுவது" என்றாள் கவலையேடு.

சுரஷே், "எடுத்த எடுப்பில் இக் களே்விக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியாது"

என்று மட்டும் கூறினான்.

டாக்டர் நலெ்சன் சிவநசேரிடம் "இன்று கண் தான இயக்கமொன்று உலகத்தில் தோன்றியிருக்கிறது. சிலர் தாம் சாகும்ன்னர் தம் கண்களைப் பிறருக்கும் பார்வையளிக்க உபயோகிக்கும்படி மரண சாசனம் எழுதி வதை்துச் சலெ்லுகின்றனர். ஆனால் இது வகெு அபூர்வமாகத்தான் நடபைறெுகிறது. அப்படி எவராவது தானம் சயெ்யும் கண் எங்காவது கிடதை்தால் தான் ஸ்ரீ தருக்கு நம்மால் கண் பார்வயைை அளிக்க முடியும். ஆனால் அதற்கு நீ ங்கள் சிறிது பொறுத்திருக்க வணே்டும். வறேு வழியில்லை." என்றார்.

உயிருள்ளவர்களிடமிருந்து கண்ணதை் தானமாகப் பறெ முடியாதிருப்பதற்குரிய சட்டங்களைப் பற்றியும் அவர் விளக்கினார். அத்துடன் உயிருள்ளவர்களிடமிருந்து கண்ணை எடுக்கும் பாேது அவ்விதம் கண் கொடுப்பவர்களின் நரம்புகள் பாதிக்கப்படாது, அவர்களுக்கு வறேு பல சிரமங்கள் ஏற்படுதற்கு இடமிருக்கிறதனெ்றும், அதனால் தான் சட்டம் இவ்வாறு கண்டிப்பாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறதனெ்றும் கூறிப்பிட்டார் அவர்.

முடிவாக, டாக்டர் நலெ்சன், "ஸ்ரீ தரின் நிலை பற்றி நான் உடனயேே என் சனெ்னை நண்பர் மாேகனராவுக்கும் அறிவிக்கிறனே். எங்காவது கண் கிடதை்தால் உடனே எங்களுக்கு அது பற்றி அறிவிக்கும்படி நான் அவருக்கு எழுதுகிறனே். ஸ்ரீ தர் அதிர்ஷ்டசாலியாய் இருந்தால் சீ க்கிரமே கண் கிடதை்துவிடும்" என்று கூறி விடை பறெ்றுச் சனெ்றார்.

அன்று பிற்பகல் சுசீ லா ஸ்ரீ தருடன் தாேட்டத்தில் பசேிக் கொண்டிருக்கும்பாேது கண் தானம் சம்பந்தமான சட்டப் பிரச்சினகைளை பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தாள். முடிவில், "நான் என் கண்களை உங்களுக்கு எழுதி வதை்துவிட்டுத் தற்கொலை சயெ்து விடுகிறனே். அவ்விதம் நான் சயெ்தால் நீ ங்கள் கண் பார்வை பறெ முடியுமல்லவா?" என்றாள்.

ஸ்ரீ தர் காேபமும் கொதிப்பும் அடைந்தான். "என்ன சனொன்னாய் சுசீ லா? நீ அவ்விதம் சயெ்தால் நானும் தற்கொலை சயெ்து கொள்வனே். இன்னும் நான் பார்வையை விரும்புவதே உன்னைப் பார்த்து மகிழ்வதற்குத் தானே? ஆகவே நீ இல்லாமல் எனக்கு வாழ்க்கை எதற்கு? நீ இவ்வாறு பசே என்னைப் பற்றி என்ன நினதை்தாய்?" என்றான்.

சுசீலாவால் அவ்வார்த்தகைளை எதிர்த்தோ ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. ஆகவே இதுவிஷயத்தில் டாக்டர் நலெ்சனின் மூயற்சிகளையே நம்பியிருக்க வேண்டும் வேறு வழி இல்லை என்று முடிவு செய்தாள் அவள்.

‘அமராவதி’யில் வாழ்க்கை மீண்டும் தனது மந்த கதியில் நடக்க ஆரம்பித்தது. ஸ்ரீதரின் கண் பார்வை பற்றிய கவலையைத் தவிர வேறு கவலைகள் எதுவும் அங்கு யாருக்கும் இருக்கவில்லை. வாழ்க்கை பொதுவாக இன்பம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. வேறெந்தக் கவலைகள் இருந்தாலும் அன்பு தேய்ந்த வாழ்க்கை மனதுக்குச் சாந்தியையும் இன்பத்தையும் அளிப்பதற்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

இந்தக் காலத்தில் அங்கே நடந்த ஓரே ஓரு முக்கிய சம்பவம். ‘மேகனா’வைப் பற்றியது. அது தனது பழயை வழக்கத்தின் படி வீ டதிரக் கவிக் கொண்டே இருந்தது. இது ஸ்ரீதருக்கு இப்பொழுது சினத்தை மூட்ட ஆரம்பித்தது. "பத்மா" என்ற அந்த மூன்று எழுத்துகள் மூன் எவ்வளவு இனிமையாக அவன் காதுகளில் ஒளித்தனவோ அவ்வளவுக்குக் கர்ண கடூரமாக ஒலித்தன இப்பேது. பத்மா என்ற அப்பெயர் இன்று அவனுக்குத் தாங்கொணாத அருவருப்பையே ஊட்டியது. அதனால் அவன் பாக்கியத்திடம் ஓரு நாள் "அம்மா மேகனாவை வாயை மூடச் சொல்லு. அந்தப் பெயர் என் காதில் விழுவதை என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. உடனே அதை எங்காவது அனுப்பி விடு" என்று சப்தமிட்டான். "நீ தானே அதற்கு அந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக் கொடுத்தாய்" என்று கூறிய அவள் சீக்கிரமே ‘மேகனா’வைக் கூடும்ப நண்பர் ஓருவருக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பி வதைத்து விட்டாள்.

இது பேக, ‘அமராவதி’யில் காணப்பட்ட ஓரு முக்கிய மாற்றம் சிவநசேரின் பேக்காகும். முன்னிருந்த கர்வமான படாடேபப் பேக்குகளெல்லாம் பரிதும் மாறப் பெற்ற அவர் இப்பொழுது ஓரு பூது மனிதர் பேலே் நடந்து வந்தார். ஸ்ரீதர் வாழ்க்கையின் தூயரத் திருப்பங்களின் பின்னால் அவர் முன் பேலே் பூத்தகங்களைக் கருத்தூன்றிப் படிப்பதையும் மலேை நாட்டுத் தரிசர்களின் நூல்களை ஆராய்வதையும் முற்றாக நிறுத்திக் கொண்டுவிட்டார். அவர் ‘அமராவதி’ வளவில் அங்குமிங்கும் தனிமையாக நடப்பதும், தேட்டத்திலிருந்த சுெங்கழு நீ ர்த் தொட்டியின் விளிம்பில், சிந்தனையில் மூழ்கி உட்கார்ந்திருப்பதும் இப்பொழுது வழக்கமாகிவிட்டன. தன்னத்தனியாக, சிறகுகள் என்ற மலேைதை் தயேச் சிற்பத்தில் காணப்பட்ட உருவத்திற் பேலே், அவர் சிந்தனையில் இலயித்திருந்த தேறற்றத்தகை் கண்டு பாக்கியமும் சுசீலாவும் பூதுமயைடநை்தார்கள். எதபை் பற்றி அவர் இவ்வளவு ஆழமாகச் சிந்திக்கிறார் என்பது எவராலும் விடுவிக்க முடியாத பூதிராயிருந்தது. சின்னயை பாரதியும் நன்னித்தம்பியரும் கூட அவரது பேக்கை் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

ஆனால் சிவநசேரின் மனம் இப்பொழுது ஒன்றே ஒன்றபை் பற்றித் தான் சிந்தித்தது. ஸ்ரீதரபை் பற்றிய பிரச்சினதைான் அது. சில சமயம் அவர் மூரளியதை் தனியே

விறாந்தையில் கண்டால் அவன் தலயைதை் தடவிக் கன்னத்தகை் கிள்ளி விளையாடுவார். "நீ உன் அப்பாவை விட அதிர்ஷ்டசாலி. ஏனனெ்றால் அவன் அப்பா பலேல் உன் அப்பா முரட்டுப் பரே்வழியல்ல. ஸ்ரீ தர் அன்பே உருவானவன்" என்று □றுவார். ஆனால் இவ்வார்த்தகைளை் பாக்கியத்துக்களே சுசீ லாவுக்களே கடே்கும்படி அவர் □ற மாட்டார். இந்த வகையில் எதயைும் தன்னுள் தானே வதை்துத் தீ ர்த்துக் களெ்ள வணே்டுமனெ்ற அவரது பழயை கர்வமனெ்னவளே இன்னும் அடங்கிவிடவில்லை.

சில சமயம் எவ்வித முன்னறிவிப்புமில்லாமல் திடீ ரனெத் தமது காரிலறேிக் கிளிநொச்சியிலுள்ள தமது வயலுக்குப் பலேய் விடும் பழக்கமும் இப்பொழுது அவருக்கு ஏற்படப் பிறந்தது. அங்கே தமது பங்களாவில் கார்ச் சாரதியடேு ஓரிரண்டு நாள் தனியாகத் தங்கியிருந்துவிட்டு மீ ளுவார். பங்களாவில் நிரந்தரமாக இருக்கும் பணியாட்கள் அப்பொழுது அவருக்கு வணே்டிய உணவு படுக்கை வசதிகளகை் கவனித்துக் களெ்வார்கள்.

இந்தப் பூதிய பழக்கங்களசை் சிவநசேர் மறே்களொண்டு ஓரிரண்டு மாதங்களின் பின் அவர் திடீ ரனெப் பாக்கியத்திடம், "எனது பழயை நண்பர் மாஜி மசை□ர் திவான் சரே் ச□ரியப் பிரசாத் இன்று ஓரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். தன் மகளுக்கு அடுத்த வாரம் கல்யாணமாம் - கடாயம் வர வணே்டுமனெ்று. நான் தவறாமல் அதற்கும் பரேக வணே்டும். உண்மயைில் ச□ரியப் பிரசாத் என் கல்யாணத்துக்குக் □ட வந்திருந்தவன். அப்பொழுது அவன் ஓரு வறெும் வக்கீ ல் மட்டும்தான். உனக்கு அவனை அவ்வளவு ஞாபகமிருக்காது. உண்மயைில் இக் கல்யாணத்துக்கு உன்னகை் □ட அழதை்துப் பரேகலாம். ஆனால் இங்கே பிள்ளகைளுக்கு யார் துணை? ஆகவே நான் மசை□ர் பரேய் விட்டு □ன்று வாரங்களுள் திரும்ப இருக்கிறனே். இன்னனொன்று. ச□ரியப் பிரசாத் இன்னொரு வகையிலும் முக்கியமானவர். நான் சனெ்ற வருடம் ஆயிரம் பங்குகள் வாங்கிய "சிநடே் இந்தியன் இன்சுரன்ஸ் கம்பனி"யின் சரே்மனும் அவன் தான்." என்றார்.

இவ்வாறு சொல்லிய அவர் அந்த வாரமே மசை□ர் பூறப்படட்டுச் சனெ்றுவிட்டார். வழக்கத்தில் இப்படிப்பட்ட பிரயாணங்களிற் சலெ்லும்பரேது சிவநசேர் கூறநை்தபட்சம் இரண்டு வலேகை்காரர்களையும் நன்னித்தம்பியயைும் தம்முடன் அழதை்துச் சலெ்லத் தவறுவதில்லை. ஆனால், இம்முறை அவர் தன்னந்தனியாகவே சனெ்றார். அது பற்றிப் பாக்கியம் அவரிடம் கடே்டபரேது "தனியாகப் பரேவதிலும் ஓரு சுகம் இருக்கத்தான் இருக்கிறது. இன்னும் வழியிலே மிக நல்ல ஹரேட்டல்களில் தானே தங்கப் பரேகிறனே்? இன்னும் மசை□ர் சரே்ந்ததும் அங்கு ச□ரியப் பிரசாத் வீ ட்டில் எனக்கு என்ன கூறை இருக்கப் பரேகிறது?" என்று □றிவிட்டார்.

சிவநசேர் மசை□ர் பரேய்ச் சரே்ந்தவுடன் ஓரே ஓரு கடிதம் 'அமராவதி'க்கு அதாவது

பாக்கியத்தாக்கு எழுதினார். அதில் அவர் தமது சுக சதேியகை் கறியிருந்ததேடு, தமது நண்பர் சரே் சரியப் பிரசாதும் தானும் சில காலத்தாக்கு இந்தியச் சுற்றுப் பிரயாணம் ஒன்றை மறே்கொள்ளத் தீ ர்மானித்திருப்பதால் கறிப்பிட்ட ஓரு விலாசத்தில் தானிருக்க மாட்டாரனெ்று எழுதியிருந்தார். ஏதாவது அவசரமான சயெ்திகளிருந்தால் சனெ்னயைிலுள்ள இலங்ககை் காரியலயத்தாக்கு கடிதம் எழுதினால், அது தனக்கு கிடகை்கும் என்று அவர் கறிப்பிட்பிரக்கிறார்.

‘அமராவதி’ வளவில் அதன் மாமன்னர் பரேல் விளங்கிய சிவநசேர் இல்லாது பரேனது அந்த வீ ட்பின் களயைபை் பரிதும் கறுகை்கத்தான் சயெ்தது. அவர் அவ்வில்லத்தின் பரிய தரேட்டத்தில் மாலை வளேகைளில் தன்னந்தனியாக உலவும் பரேது அவரது நடெிய கம்பீ ரமான உருவம் அவருக்கு அந்த இல்லத்தின் காவல் தயெ்வம் பரேனெ்ற ஓரு தரேற்றத்தகை் கொடுத்தது. அவர் தன் பக்கத்தில் இல்லாது பாக்கியம் மிக வாடிப் பரேனாள் எனெ்றாலும், பரேன் முரளியின் விளயைாட்டுகளில் ஈடுபட்டதால் ஓரளவு தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. உண்மயைில் பாக்கியத்தபை் பறொத்த வரயைில் அவளது மும்பது வரூட இல்லற வாழ்வில் சிவநசேரை அவள் பிரிந்திருந்தது மிகச் சறொ்ப நாட்களயோகும். அதனால் எப்பொழுதுமே சிவநசேரபை் பிரிந்திருப்பதனெ்பது அவளால் தாங்க முடியாத ஓன்றுதான். அதனால் இரவு படுக்ககை்கப் பரேகு முன் ஓவ்வொரு நாளும் மலே் மாடிச் சுவரில் ஸ்ரீ தரால் எழுதி மாட்டப்பட்பிரந்த சிவநசேரின் படத்தசை் சிறிது நரேமாவது சமீ பத்தில் சனெ்று பார்க்கத் தவறுவதில்லை. அப்பொழுது அவரது பாதங்களதை் தன் கயைால் தொட்டுத் தன் கண்ணிலே ஒற்றிக் கொள்ளுவாள் அவள்.

சிவநசேரின் பிரிவை அவ் வீ ட்பில் எல்லாரோக்கும் அடிக்கடி நினவை□ட்டிக் கொணெ்பிருந்தவன் புரளிக்கார முரளிதான். அவன் சிவநசேர் வழக்கமாய் உட்கார்ந்து பத்திரிகை வாசிக்கும் நாற்காலிக்கு ஓடிப் பரேய் அதன் கபை்பிடியபை் பிடித்து நின்று கொணெ்டு "தாத்தா" "தாத்தா" எனெ்று க□ச்சலிடுவான். இன்னும் மலே் மாடிக்கும் தாயரேடனே, ஸ்ரீ தரேடனே, பாக்கியத்தரேடனே, ஆயாவரேடனே பரேய் விட்டால் பரேதும், அங்கும்ளள படத்தபை் பார்த்து "தாத்தா" "தாத்தா" எனெ்று கும்மாளமடிக்கத் தொடங்கிவிடுவான் அவன்.

இவை ‘அமராவதி’யில் நடந்து கொணெ்பிருக்க, சிவநசேர் வீ ட்டை விட்டுச் சனெ்ற ம□ன்று வாரங்கள் கழித்து டாக்டர் சுரசேுக்கு அவனது கல்வடெ்பித்துறை இல்லத்துக்கு ஓரு கடிதம் வந்தது. தபாலுறையின் வளிபப்பக்கத்தில் சனெ்னை முத்திரையும் சிவநசேர் பயெருமிருக்கவே அவன் அதபை் பரபரப்பரேடு பிரித்தான். அதில் சிறிய ஓரு காகிதத்தில் சிவநசேரின் களைழுத்தில் ஓரு கடிதமும் ர□பா 2000- திற்கு ஓரு ‘சகெ்’கும் காணப்பட்டன. சுரஷே் கடிதத்தை மிக ஆவலரேடு வாசித்தான். அதை வாசித்த பரேது அவன் ஏதரே ஓரு மர்மக் கதயைில் மத்திய பாத்திரமாகிவிட்டது பரேல் தரேன்றியது சுரசேுக்கு. அவன் உள்ளத்தில் அந்த உணர்ச்சியை ஊட்பிய அக்கடித்ததின் வாசகம் பின் வருமாறு -

"அன்பாள்ள சுரஷே்! இக்கடிதத்தின் சயெ்தியை வறேோ யாரோக்கும் சொல்லக் கூடாதோ. இதை நீ மிகவும் இரகசியமாகப் பறெோவாய் என்ற தோணிவிலும் நம்பிக்கையிலும் நான் இதை எழுதோகிறனே். நிச்சயமாக இதிலுள்ள சயெ்தி, ஸ்ரீ தரோக்களே 'அமராவதி'யிலுள்ள வறேோ யாரோக்குமே தரியெக் கூடாதோ. இக்கடிதத்தை நீ பறெ்றுக் கொண்டதும் சனெ்னை மனேகனராவ் கண்ணாஸ்பத்திரிக்கு வந்தோ டாக்டர் மனேகனராவசை் சந்திக்கவும். கசை் சலெவுக்கு ரூபா 2000 சகெ் இத்தோடன் இணகை்கப்பட்டிருக்கிறதோ. உடனேநீ இதனசை் சயெ்ய வணே்டும். நீ சனெ்னை வரோவதபை் பற்றிக் கூட யாரோமே அறியக் கூடதோ. நீ சயெ்யும் இவ்வோதவியை நான் என்றும் மறவனே். இதோ மிகவும் மோக்கியமான விஷயம்.

இப்படிக்கோ,
சிவநசேர்

சுரஷே் இக் கடிதத்தகை் கண்டோ அடநை்த கூழப்பத்தை வார்த்தகைளில் சொல்லி மோடியாதோ. இரோந்தாலும் கடிதத்திலுள்ள சயெ்தியின் பனேக்கபை் பார்த்தால் அதோ பற்றிச் சிந்தித்தோக் கொண்டிரோப்பதற்கோ நரேமில்லை. சிந்தனயைல்ல சயெலேவணே்டியதோ என்றோ எண்ணிய அவன் அடோத்த நாட் காலயைே சனெ்னகை்கோப் பூறப்படட்டோவிட்டான். இவ்வளவோ அவசரமாகப் பிரயாணத்தை மறே்கொளவதில் அவனோக்கோ அதிக சிரமங்கள் ஏறப்படத்தான் சயெ்தன. ஆனால் உத்தியனேக வட்டாரங்களிலும் பரெிய காரியாலயங்களிலும் பனேதிய சலெ்வாக்கோப் படதை்த அவன் அவற்றை இலகோவில் சமாளித்தோக் கொண்டான்.

சுரஷே் அடோத்த நாள் விமான மூலம் சனெ்னை சரே்ந்த பொதோ, அந்த விஷயம் அவன் தாயாரோக்கோக் கூட தரியொதோ. அவர்கள் அவன் கொழும்போ பனேிரோப்பதாகவே எண்ணினார்கள். இந்த விஷயத்தில் அவன் சிவநசேரின் ஆக்ஞயை வரிக்கோ வரி நிறவைறே்றி விட்டான். யாவற்றயைும் அவர் கடே்டோக் கொண்டதோ பனேல் மூடோமந்திரமாக வதை்திரோப்பதற்கோச் சகல நடவடிக்கைகளையும் எடோத்தோக் கொண்டான் அவன்.

□□□□□□□□: **30**□□□ □□□□□□□□□□□

□□□□: □□□□□□□□ □□□□□□□□ **30**□□□ □□□□□□□□□□□**!** □□□□□□□□ □□□□□□□□□□**;** □□□□□□□□□□□□□**!**

[redacted]

[redacted]

[redacted]